

Chương 19

Quả nhiên, đúng như những gì Ứng Sùng Ưu dự đoán, chủ soái mười vạn quân Bình Thành, nhất phẩm quận vương Ngụy Thái lúc này đang chìm trong hoảng loạn, đến bản thân ông khi nhớ lại cũng không hiểu tại sao sự việc lại thoát khỏi tầm khống chế, trở nên tồi tệ đến mức này.

Lúc đầu chỉ dụ tới, quả thật ông đã nhận lệnh, nhưng trong lòng khó chịu với nội dung của chiếu thư.

Hơn một năm rời Bình Thành chinh chiến, đã không biết bao lần hoàng đế gửi chiếu thư có nội dung như vậy, mỗi lần đều là điều động thuộc hạ làm tuyến phòng ngự trước, phòng ngự biên cho người ta. Hết lần này đến lần khác nhìn đội quân khác khí thế oai phong công phá thành trì, Bình Thành quân chỉ giống một mảnh ghép nhỏ nhoi. Mặc dù mỗi lần luận công, Dương Thù đều không ngớt khen ngợi, phong thưởng hậu hĩnh, nhưng bởi rất ít khi trực diện tác chiến, nên lão vương gia luôn cảm thấy những lời tán dương vượt quá sự thực, tựa hồ hoàng đế chỉ đang giữ thể diện cho thần tử nên trong lòng không khỏi bất mãn. Không dễ gì lần này mới được độc lập tác chiến phía tây, mọi sự bắt đầu suôn sẻ, đang chuẩn bị dốc sức thể hiện thì đột nhiên lại nhận được lệnh hồi quân, cảm giác như bị giội nước lạnh.

Ngụy vương chỉ phụ trách Bình Thành quân, không giống như Dương Thù nắm bắt toàn bộ thế cục, bởi vậy không hiểu sự sắp xếp của hoàng đế. Chỉ cần không có địch tấn công tuyến phòng thủ, ông liền cho rằng Dương Thù bố trí sai lầm, không muốn cho Bình Thành quân lập công nên để mình rảnh rỗi ngồi một bên, hoàn toàn không cảm nhận được lối xây dựng phòng tuyến tinh vi, khiến địch không thể mạnh động của Dương Thù.

Là một đại thần đức cao vọng trọng, với thân phận của mình, Ngụy vương dù trong lòng có nghi hoặc cũng không thể nói nhiều, tránh mang tiếng tranh giành công trạng. Còn vị hoàng đế trẻ háo thắng lúc nào cũng muốn nhanh chóng thu phục giang sơn tươi đẹp của mình, không hề để ý đến suy nghĩ của lão thần. Lâu dần, khúc mắc càng tích càng sâu, kết quả tồi tệ nhất cuối cùng xảy ra vào lúc không nên nhất.

Bình Thành quân đã tây tiến hơn một tháng, Ngụy vương không nắm bắt được tình hình đông tiến của các cánh quân còn lại, càng không nghĩ ra tại sao Dương Thù đã nắm trong tay ba đội quân lớn là Diêm Linh quân, Tế Châu và Thanh Ích quân lại nhất quyết điều Bình Thành quân quay lại, cũng không hiểu tại sao phải men theo Lạc Thủy xây dựng một phòng tuyến, bởi vậy nghĩ đi nghĩ lại, Ngụy vương mới đưa ra kết luận, việc bộ tộc du mục xâm phạm chỉ là cái

cớ, hoàng đế chẳng qua muốn đẩy Ngụy vương lui về phía sau, không cho Bình Thành quân chiếm ưu thế trong cuộc nam chinh, trở thành đội quân Vương sư đầu tiên tiến sát đế đô nhất.

Trong lòng kết luận như vậy, những tướng sĩ bên cạnh ông cũng bắt mắt với hoàng đế, thêm vào đó chỉ cần ba ngày Bình Thành quân đã có thể nắm gọn An Châu, thành trì quan trọng nhất phía tây. Ngụy vương suy tính, quyết định tấn công trước phòng thủ sau, đặt chỉ dụ sang một bên, ba ngày sau vẫn chưa thi hành, lại lệnh cho toàn quân trên dưới hợp lực tấn công An Châu. Vốn nghĩ chỉ cần bản thân lập được công lớn, hoàng đế lại không thể giải thích vì sao bắt ngờ điều binh, chẳng còn cách nào khác sẽ phải công nhận Bình Thành quân, nhưng ngàn suy vạn đoán cũng không thể ngờ sự việc lại trầm trọng đến mức này.

Kháng chỉ dẫn đến việc không có tuyến phòng thủ, đế Hịch Ninh quân âm thầm tập kích, dồn hoàng đế vào chỗ chết... tin này được truyền đến giống như tiếng sấm kinh hoàng bên tai Ngụy vương.

Lần đầu tiên mạo hiểm kháng chỉ đã gặp phải kết cục khó lòng cứu vãn, Ngụy vương tự kiểm điểm lại, chỉ thấy vận may không đến với mình, vừa phiền não vừa tủi thân, không biết nên làm thế nào mới phải.

Nếu hoàng thượng muốn bắt ông đi tra xét thì Bình Thành quân dưới tay ông cũng không đủ sức chống lại ba đội quân Vương sư khác, nếu buông tay chịu trôi thì chỉ còn đường chết. Đối mặt trước tội kháng chỉ, lão vương gia tiến thoái lưỡng nan, dường như chỉ trong một đêm râu tóc đã bạc phơ.

Cứ như vậy chờ đợi vài ngày, ngoài trại truyền báo hoàng đế cử khu tướng thiếu phủ Ứng Sùng Ưu đến, chỉ đem theo một đội tùy tùng nhỏ, khiến lão vương gia không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ngăn người một hồi mới nghĩ đến việc mời Ứng Sùng Ưu vào.

Nhìn thấy lão vương gia bơ phờ gầy guộc, Ứng Sùng Ưu âm thầm thờ dài, khách sáo hành lễ, đoạn cho thuộc hạ đứng ngoài chờ lệnh, một mình chàng tiến vào trong trước, ý bảo Ngụy vương cũng nên cho người lui.

Ngụy vương thấy Ứng Sùng Ưu đến không mang theo lệnh bài, cũng không có ngự kiếm của thiên tử thì không khỏi kinh ngạc. Thấy chàng vào một mình liền cho toàn bộ thị vệ trong lều lui ra.

“Ngụy vương, ti chức có đem theo chỉ dụ của thánh thượng để hỏi chuyện ông.” Đợi đến khi mọi người lui hết, Ứng Sùng Ưu đứng về hướng nam, chậm rãi lên tiếng.

“Thần tuân chỉ.” Ngụy vương vén tà áo quỳ xuống hành lễ.

“Thánh thượng hỏi, chỉ dụ điều binh, người có nhận được không?”

“Thần đã nhận được.”

“Trên chỉ dụ đã lệnh cho người cấp tốc quay lại dựng phòng tuyến dọc sông Lạc Thủy, người có hiểu rõ không?”

“Có...”

“Người có từng làm theo chỉ dụ không?”

“... Chưa từng.”

“Nguyên có do đâu?”

Ngụy vương ngẩng đầu, muốn nói gì đó lại thôi.

“Ngụy vương, thánh thượng tin ông là trung thần, không hề có ý đẩy quân chủ vào vòng Ngụy hiểm, bởi vậy mới không tuyên chỉ bắt người thẩm tra, lệnh cho ta âm thầm đến hỏi chuyện. Lúc đó, tại sao Ngụy vương gia lại quyết định như vậy? Tuyệt đối không được che giấu, nếu giải thích rõ ràng, mặc dù phải trách phạt nhưng xét cho cùng không bị ghép vào tội mưu phản. Mong Ngụy vương gia hãy suy nghĩ cho kỹ.”

Hai mắt Ngụy vương bỗng nóng rực, nước mắt rơi lã chã, ông vội dùng tay áo thấm lệ, ghen ngào, “Bệ hạ thánh minh, lão thần vô cùng hổ thẹn...”

Ứng Sùng Ưu mỉm cười, tiến lên phía trước đỡ Ngụy vương dậy, nhỏ nhẹ, “Chắc ông có nhiều lời muốn nói, hãy ngồi xuống kể cho tường tận.”

“Ứng đại nhân thay mặt thiên tử đến hỏi, lão thần sao dám ngồi.”

“Cho dù hoàng thượng đích thân đến thì lão vương gia cũng sẽ được ngồi.” Ứng Sùng Ưu đỡ Ngụy vương ngồi xuống, an ủi, “Ông không cần sợ hãi, thánh thượng là người nhân hậu, chỉ cần nói thật sẽ tuyệt đối không khép ông vào tội tày đình.”

“Làm phiền Ứng đại nhân hỏi bẩm hoàng thượng, lão thần quả thật đã hồ đồ...” Ngụy vương thở dài, dốc hết những suy đoán trong lòng nói cho Ứng Sùng Ưu biết, giải thích vì sao lúc đầu kháng chỉ, kéo dài thời gian hồi binh, nói đến việc sau này lại càng hối hận muôn phần.

“Thì ra là vậy...” Ứng Sùng Ưu định thần, nhìn những giọt nước mắt trên gương mặt viên Đại thần tung hoành ngang dọc một thời, biết những lời đó không phải là giả, chàng không kìm nổi lời trách cứ, “Lão vương gia trong lòng bất mãn nên sớm nói với hoàng thượng mới phải, hoàng thượng thực sự coi Bình Thành quân như những đội quân khác, không hề có ý cố tình chèn ép, ông đã đa nghi rồi.”

“Nói cho cùng việc này là sai lầm của lão thần, khó lòng có thể cứu vãn dù có chết trăm ngàn lần lão thần cũng cam lòng. Chỉ là toàn quân trên dưới và cả gia tộc đều bị lão thần làm liên lụy, vẫn mong thánh thượng khai ân.”

Ứng Sùng Ưu ôn hòa khuyên nhủ, “Lão vương gia xin hãy bình tĩnh, ta sẽ lập tức quay về bẩm báo rõ ràng với thánh thượng, cho dù thế nào cũng không vu tội mưu phản cho ông, xin hãy làm yên lòng quân, đợi chờ tin tức, tránh phát sinh những việc ngoài ý muốn.”

Ngụy vương không ngớt lời đa tạ chàng, đoạn đứng dậy đưa tiễn, ai ngờ chưa đến cửa trại, chiếc lều vải da trâu đã bị xé toạc, một đám người grom đao sáng loáng xông đến, vây quanh Ứng Sùng Ưu.

“Duật Nhi, ngươi làm gì vậy?” Ngụy vương hét hoảng, giận dữ hỏi người cầm đầu.

Bình Thành thiếu hầu Ngụy Duật Bình mặc áo giáp tiến lên hành lễ, “Phụ vương, người để y đi như vậy sao?”

“Ứng đại nhân thay mặt thiên tử đến đây hỏi chuyện, đang định trở về doanh trại để bẩm báo, ngươi sao có thể vô lễ như vậy!” Ngụy vương vội vàng, “Còn không mau lùi xuống cho ta!”

“Phụ vương, hai người nói chuyện, hài nhi ở bên ngoài đã nghe thấy rõ.” Ngụy Duật Bình một bước cũng không lui, cứng đầu nói, “Người tin y cầu xin hoàng thượng không khép người vào đại tội sao?”

“Thánh thượng nhân hậu...”

“Nhân hậu con khi!” Quân tướng vạm vỡ bên cạnh Ngụy Duật Bình lớn tiếng chửi, “Nếu nhân hậu thì hẳn đã không chèn ép Bình Thành quân của chúng ta. Lần này vương gia rơi vào tay hắn, hắn không nhân cơ hội này ép chết mới lạ!”

“Hỗn xược!”

Ngụy vương quát lớn, Ngụy Duật Bình liền cắt ngang, “Phụ vương, lời nói tuy thô lỗ nhưng rất đúng. Hoàng thượng trước nay vẫn nghi kỵ người công cao át chủ nên không ngừng chèn ép, hướng chỉ để hoàng thượng nắm được cơ hội này, hài nhi dám khẳng định, chỉ cần Ứng Sùng Ưu quay về, việc tiếp theo hoàng đế làm chính là tước binh quyền và chìa khóa phủ nội vụ của người!”

“Ngụy vương gia,” Ứng Sùng Ưu lạnh lùng lên tiếng, “Nếu thánh thượng có tình xử ông tội chết, chỉ cần hạ lệnh cho Diêm Linh quân đến đây là được, việc gì phải cử ti chức đến? Giờ là thời khắc quan trọng, nhất cử nhất động của ông sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng một đời, chớ vội vàng mà đi sai đường.”

Ngụy vương gật đầu, “Ứng đại nhân nói không sai, hoàng thượng cử sứ thần đến cho thấy người có ý bỏ qua cho ta, Duật Nhi không được vô lễ...”

“Cho dù lần này hoàng thượng không giết thì một đời danh tiếng của phụ thân e rằng cũng chẳng còn bao nhiêu,” Ngụy Duật Bình cười nhạt, “Phụ thân cho rằng tên Ứng Sùng Ưu này là người tốt sao? Việc bệnh dịch trước đây chính là do y mật tấu, còn giả bộ làm người tốt gì chứ!”

Ứng Sùng Ưu nhíu mày, điềm tĩnh nói, “Ứng mỗi hành sự không then với lòng, thiếu hậu không hiểu cho cũng chẳng còn cách nào khác. Có điều, Ngụy vương gia, cố nhân có câu ‘đi sai một bước để hận ngàn năm’, ông đã sai một lần, lẽ nào muốn tiếp tục sai thêm lần nữa? Lẽ nào ông không nghĩ cho toàn quân trên dưới, không nghĩ cho Ngụy phi nương nương sao?”

Ngụy vương toàn thân run rẩy, đôi mắt hoảng sợ, đỏ hoe.

“Phụ vương...”

“Không cần nói thêm nữa, ý ta đã quyết định, dù thế nào đi nữa, Ngụy gia đòi đòi một lòng trung thành với hoàng thượng, không thể là kẻ phản bội Đại Uyên. Thỉnh Ứng đại nhân hội trại bầm báo, nếu thánh thượng không thể khai ân thì lão thần cũng không còn cách nào khác...”

Ứng Sùng Ưu âm thầm thở phào nhẹ nhõm, khẽ mỉm cười, “Lòng trung thành của vương gia có trời đất chứng giám, thánh thượng nhất định sẽ tha thứ cho người.”

“Các người mau tránh ra, để Ứng đại nhân hội doanh.” Ngụy vương bước lên, hạ lệnh.

Mặt Ngụy Duật Bình tối sầm lại, trừng mắt nhìn Ứng Sùng Ưu đầy hận thù, cơ hồ rít lên qua kẽ răng, “Phụ vương, đã muện rồi...”

“Người nói gì.” Ngụy vương nhìn các tướng sĩ bất động xung quanh, mặt trắng bệch.

“Tất cả thị vệ của Ứng Sùng Ưu đều đã bị hài nhi giết sạch...” Ngụy Duật Bình nhếch mép cười nhạt, cũng không buồn nhìn Ngụy vương đang lão đảo, chậm rãi nói, “Tên đã lên cung, không thể không bắn, mời phụ vương nghỉ ngơi, mọi việc để hài nhi lo liệu.”

Lòng Ứng Sùng Ưu không khỏi đau đớn, chàng cảm thấy trước mắt tối sầm, mặt cắt không còn giọt máu, nhưng vẫn đứng rất thẳng, giọng lạnh lùng, “Ngụy Duật Bình, người quả thật quá to gan. Bình Thành quân trên dưới chỉ có mười vạn binh lực, chống lại lệnh vua, người còn đường thẳng sao.”

“Vốn không có cơ hội nhưng may thay có người đưa đến miệng,” Ngụy Duật Bình cười nhạt, rút kiếm, ánh kiếm sáng loáng kẻ trước cổ Ứng Sùng Ưu, đoạn đắc chí, “Người là khúc ruột của hoàng thượng, chỉ bị thương một chút cũng khiến hấn đau đớn lòng lộn, chỉ cần có người trong tay, Dương Thù có thể làm gì được ta?!”

Ứng Sùng Ưu trầm ngâm, nhắm chặt hai mắt, lòng vô cùng hối hận. Chàng vốn cho rằng lão vương gia một lòng trung thành với hoàng thất, chuyến đi này sẽ không có bất kỳ Ngụy hiểm nào, ai ngờ một số quân Bình Thành đã thoát khỏi sự khống chế của chủ soái, chỉ nghe lệnh thiếu hầu, từng bước sai lầm. Chàng đã khiến Dương Thù gặp phiền toái lớn.

“Duật Nhi,” Ngụy vương run rẩy, “Nghe lời phụ thân, mau dừng tay lại...”

Ngụy Duật Bình hạ kiếm, quỳ phục xuống dưới đất dập đầu mấy cái, ngữ điệu kiên quyết, “Phụ vương, nếu người muốn hài nhi còn một con đường sống thì hãy quay về trại nghỉ ngơi, mọi việc hãy để hài nhi lo.”

“Im ngay!” Ngụy vương vừa giận vừa sốt ruột, tát Ngụy Duật Bình một cái như trời giáng, “Người thì hiểu gì? Người cho rằng con đường mình chọn là đường sống sao.”

Ngụy Duật Bình dùng mu bàn tay lau những giọt máu bên mép, vẫn quỳ dưới đất, lạnh lùng nói, “Người đâu, dìu lão vương gia về trại nghỉ ngơi.”

Hai tên phó tướng lên tiếng trả lời, đoạn đi đến cạnh Ngụy vương, một trái một phải túm chặt cánh tay ông, trông thì nhẹ nhàng nhưng thực chất nửa dìu nửa túm chặt không cho ông động đậy, cưỡng ép lão vương gia rời khỏi lều.

Ngụy vương giận đến run bần bật nhưng lại không còn cách nào khác, cuối cùng chỉ đành nhìn Ứng Sùng Ưu bằng ánh mắt ăn năn, rồi bị ép buộc rời đi.

“Ứng thiếu phủ, thiết thời cho người.” Ngụy Duật Bình lúc này mới đứng dậy, bước lên trước một bước, vung kiếm cắt một lọn tóc của Ứng Sùng Ưu, rút từ thắt lưng chàng miếng ngọc tùy thân, dùng vải gói lại gọn gàng, đút vào ngực, quay người ra lệnh, “Trối y lại, lôi ra sau doanh, giám sát kỹ càng cho ta.”

“Vâng!” Hai tên lính cường tráng bước lên, tay cầm một sợi dây thừng, trối chặt chân tay Ứng Sùng Ưu, khiêng chàng đến một chiếc lều nhỏ, thô bạo ném xuống đất. Ứng Sùng Ưu đau quá, mắt mũi tối sầm cả lại.

Việc đến nước này, Ứng Sùng Ưu lại thấy trấn tĩnh hơn, chàng nằm im dưới đất, vận khí điều hơi. Ban nãy, chàng cố gồng lên, bởi vậy tuy bị trối chặt nhưng giờ chỉ cần thả lỏng cơ thể, sợi dây vốn bị kéo căng tự nhiên sẽ nói lỏng, xoay sở một hồi sẽ có hy vọng thoát khỏi dây trối. Có điều lúc này màn đêm vẫn

chưa buông, bên ngoài có trọng binh coi giữ, chàng không dám khinh suất hành động.

Đêm về khuya, Ứng Sùng Ưu khẽ ngồi dậy, đang thử giầy giữa xem sao thì phía ngoài lều vang lên âm thanh hỗn tạp, lúc gần lúc xa, dường như đang lan tỏa khắp doanh trại. Không lâu sau có người lao vào, mạnh tay lôi Ứng Sùng Ưu ra khỏi lều, vút chàng lên chiếc xe tù, đoạn đóng chặt. Chàng đưa mắt quan sát xung quanh, Bình Thành quân đang âm thầm nhổ trại xuất phát.

Đêm nay trời không trăng sao, Ứng Sùng Ưu đành dựa vào cảm nhận và những bóng hình mơ hồ xung quanh để phán đoán phương hướng hành quân, vẫn là hướng tây, hơn nữa rất gấp gáp, những vật nặng đều bị vút lại.

“Đi Du Châu hay là An Châu đây?” Ứng Sùng Ưu nhắm chặt mắt, tựa mình vào song gỗ, một loạt suy nghĩ liên tiếp xuất hiện trong đầu, “Chắc là Du Châu... Ngụy tướng quân cố thủ ở đó là em họ thiếu hầu, hơn nữa địa thế hiểm trở, lương thực lại dồi dào, có khả năng gã muốn dựa vào đó để gây chiến... Lúc này, hoàng thượng đã phát hiện ra chưa? Rốt cuộc người sẽ làm thế nào?”

Đang đảm nhiệm chức khu tướng thiếu phủ nên Ứng Sùng Ưu vô cùng am hiểu chiến cục. Đối với việc Bình Thành quân làm phản nằm ngoài dự liệu, biện pháp tốt nhất lúc này Vương sư nên làm là tránh tấn công trực diện, âm thầm tiến hành xử lý. Phạm vi hoạt động của Bình Thành quân có hạn, nếu cử Thanh Ích quân cố thủ phía sông Phần, Tế Châu quân đóng ở Tá Sơn Châu thì có thể trói Bình Thành quân trong Du Châu. Lúc này chủ lực của Vương sư là Diêm Linh quân vẫn tiến hành theo kế hoạch cũ, vượt sông Lạc Thủy, dọn sạch đám tàn binh của Hịch Ninh quân, tiếp tục di chuyển xuống phía nam, đoạt lại đế đô. Muộn nhất là cuối năm, đại cục sẽ hoàn toàn ổn định. Đến lúc đó, lương thực của Bình Thành quân cũng tiêu hao không ít, lúc này ba quân hợp lực là có thể dẹp yên phản quân. Với tình hình trước mắt, đây là phương án ổn thỏa nhất.

“Có điều...” Nghĩ đến đây, Ứng Sùng Ưu không khỏi cau mày, thờ dài.

Có điều mọi việc xem ra đều rất thuận lợi, nhưng muốn biến thành hiện thực thì cần phải có tiền đề, đó là Dương Thù không được nghĩ đến vị phụ tử đang bị Ngụy Duật Bình giam cầm này.

Không nói đến tâm tư của Dương Thù lúc này ra sao, bản thân Ứng Sùng Ưu cũng đang vô cùng mâu thuẫn, tiến thoái lưỡng nan.

Nếu Dương Thù không để tâm đến chiến cục rõ ràng đang có lợi, thống lĩnh đại quân thu phục Bình Thành quân, vô tình kéo dài thời gian bách tính chịu khổ chiến tranh loạn lạc, Ứng Sùng Ưu không đành lòng. Nhưng nếu đưa trẻ ấy mang trái tim đế vương sắt đá, vút bỏ người thầy bao năm đồng cam cộng khổ,

một lòng muốn giành lại giang sơn tươi đẹp của mình, Ứng Sùng Ưu cũng không muốn.

Bao năm nay, chàng đã ở bên cạnh Dương Thù, hao tổn biết bao tâm huyết bảo vệ cũng chỉ muốn giữ lại tấm lòng nhân hậu của một vị quân chủ. Nếu đến thời khắc cuối cùng, tiến vào để đô là vị hoàng đế mang trái tim sắt đá, chỉ biết dùng đao kiếm và máu tươi để thống trị giang sơn, vậy thì phò tá người đó giành lại giang sơn còn có ý nghĩa gì nữa.

Bởi vậy, nghĩ đi nghĩ lại Ứng Sùng Ưu cảm thấy chàng không thể ngồi đây chờ chết hay đợi người khác đến cứu, tự bản thân phải nỗ lực tìm cách giải quyết.

Sau một ngày hành quân gấp gáp, toàn quân Bình Thành đã đến một vùng đất cao ở ngoại thành Du Châu, Ngụy Duật Bình hạ lệnh cho toàn quân dừng lại nghỉ ngơi, cử tâm phúc vào thành liên lạc.

Tướng cố thủ Du Châu là Ngụy Uyên, cha mẹ mất sớm nên ngay từ nhỏ đã nương nhờ nơi đại bá Ngụy Thái, cùng tập võ luyện văn với Ngụy Duật Bình, luôn nghe lời và phục tùng gã, không e ngại khó khăn. Năm ngàn binh do gã thống lĩnh vốn là một bộ phận cũ của Bình Thành quân, nhờ vào ân đức của Ngụy thị mới được như ngày hôm nay, bởi vậy Ngụy Duật Bình không hề lo lắng sẽ xảy ra bất trắc.

Nhưng không biết vì nguyên nhân gì, sứ giả vào thành đã quá nửa canh giờ, cây cầu bắc qua hào bảo vệ thành vẫn gác ở trên cao, cổng thành đóng kín, không có chút động tĩnh. Đúng lúc Ngụy Duật Bình cảm thấy nôn nóng thì đột nhiên trên tường thành có một người thò đầu ra, vãi tên cung thủ bắn thư xuống.

Bức thư được bắn xuống do đích thân Ngụy Uyên viết, nói bản thân là một thân tử của Đại Uyên, không thấy thánh chỉ tuyệt đối không tùy tiện mở cổng, mời Bình Thành quân đi vòng qua Du Châu.

Bị người em họ trước nay vẫn nghe lời từ chối mở cổng thành, Ngụy thiếu hầu đam nôn nóng, lập tức muốn phát tay ra lệnh cho mười vạn đại quân dùng vũ lực tấn công thành, nhưng màn đêm sắp buông, không dễ manh động. Sau một hồi được thuộc hạ khuyên giải, Ngụy Duật Bình đành cố nén cơn giận dữ, lệnh cho toàn quân dựng trại, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai chiến đấu.

Bởi không thể vào thành theo kế hoạch, Bình Thành quân bắt buộc phải dừng chân bên ngoài. Ngụy Duật Bình lo lắng Vương sư phát hiện ra động tĩnh khác thường sẽ truy đuổi, liền sai người vớt Ứng Sùng Ưu bên ngoài lều của gã, đến lúc cần thiết sẽ đưa ra làm con tin. Sau đó gã bận rộn tuần tra một hồi, tất bật cả tối, mãi mới mệt mỏi lên giường nghỉ ngơi.

Đang là cuối xuân, địa thế Du Châu tương đối cao, sau khi màn đêm buông xuống, nhiệt độ giảm mạnh, gió lạnh buốt như dao cắt. Mặc dù Ứng Sùng Ưu có tâm pháp sư môn bảo vệ, nhưng ở ngoài trời lâu cũng lạnh tái người. Chàng cố gắng chịu đựng đến nửa đêm, nhìn xung quanh thấy đám binh sĩ sau một ngày hành trình vất vả đều đã chìm sâu vào giấc ngủ, lúc này mới khẽ cử động. Dọc đường đến đây chàng đã âm thầm nối lỏng dây thừng đủ để rút cổ tay ra, giờ tháo dây trói toàn thân, đoạn nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh trong lều. Chàng nhẹ nhàng di chuyển ra sau cận vệ gần nhất, nhanh như chớp điểm huyết gân, lạng lẽ lòi đến chỗ chàng bị trói. Thời gian gấp gáp, chàng không kịp thay trang phục, chỉ đắp chiếc áo choàng lên người. Trong bóng đêm, thỉnh thoảng vẫn có binh lính tỉnh dậy quay đầu nhìn, thấy một khối đen đen đang nằm bất động dưới đất lại tiếp tục ngủ, nên tạm thời chàng có thể che mắt được.

Nhờ ngọn đèn lồng treo trên tường thành Du Châu, Ứng Sùng Ưu phán đoán phương hướng, rút thanh đao bên mình tên binh sĩ bị trói, nương theo ánh lửa trại, ẩn mình trong bóng tối thoát ra ngoài.

Thời gian này, tiểu đội cảnh vệ đi tuần dày đặc, nhiều lần Ứng Sùng Ưu phải nằm sấp xuống đất, đợi chúng đi qua mới đi tiếp nên tốc độ di chuyển rất chậm. Mỗi lúc quay đầu lại, chàng phát hiện khoảng cách giữa chàng và căn lều cao nhất của tướng soái chưa được bao xa.

Vòng qua một căn lều da trâu, phía trước lại có tiếng bước chân đi đến, Ứng Sùng Ưu vội nín thở, ẩn mình vào màn đêm. Có khoảng bảy, tám người tay cầm đèn lồng đi qua phía trước, đợi cho bóng người khuất dần, chàng mới định thân lại, tay ấn chặt lồng ngực tiếp tục lom khom tiến bước. Không ngờ đi được vài bước, phía sau đột nhiên có tiếng người quát, “Là ai.”

Ứng Sùng Ưu chưa kịp suy nghĩ thì đã có một đao chém tới, chàng rút đao đỡ theo bản năng, vừa đánh vừa chạy. Lúc này, chàng khó lòng tiếp tục che giấu hành tung, binh sĩ xung quanh lần lượt thức tỉnh, chạy ra khỏi lều quan sát, nhưng do bóng tối mờ ảo, cảnh tượng hỗn loạn nên nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tiểu đội tuần tra phát hiện ra hành tung của chàng không đến mười người, tất cả đều là binh sĩ bình thường, không tinh thông võ nghệ, giao đấu một hồi tất cả đều bị đánh lui, có điều chúng không ngừng hô hoán viện binh, tiếng truy sát đuổi bám ngay phía sau Ứng Sùng Ưu.

Ứng Sùng Ưu dựa vào bóng tối của những túp lều bên cạnh, chật vật thoát xa thêm vài trượng, nhìn xung quanh người đang dần đông lên, trong lòng biết rõ khó có thể thoát thân, chàng bắt giắc thở dài, dừng bước. Ứng Sùng Ưu dựa vào một túp lều, nhìn chằm chằm thanh đao trong tay, do dự xem có nên tự đặt nó lên cổ mình hay không.

Đang lúc tuyệt vọng thì phía sau vang lên một tiếng rạch ngọt xót, hai bàn tay lao ra túm chặt cánh tay phải của Ứng Sùng Ưu, vừa lôi chàng vào trong vừa nói khẽ, “Ứng đại nhân, chớ lên tiếng.”

Ứng Sùng Ưu giật mình, khi nhìn lại, người trong lều chẳng phải ai khác mà chính là tên tướng quân thô lỗ mắng chửi Dương Thù ngày hôm qua, chàng không khỏi ngây ra.

“Ứng đại nhân, làm sao đại nhân thoát ra được.” Tên tướng quân đó vội hỏi, “Không thoát khỏi đây được đâu! Nếu bị bắt lại, Ngụy Duật Bình chắc chắn sẽ khiến đại nhân sống không được chết cũng chẳng xong... Ngộ nhờ đại nhân bị thương tích, mặt tướng biết bảm báo thế nào với hoàng thượng đây.”

Ứng Sùng Ưu bối rối vì những lời ấy, lòng dấy lên nghi ngờ, “Người vừa nói hoàng thượng sao.”

Lúc này phía ngoài lều, âm thanh huyền não càng lúc càng gần, tên tướng quân thò đầu ra khỏi lều quan sát, đoạn than vãn, “Không hay rồi, đã kinh động đến Ngụy Duật Bình, gã đang phái người đi lục soát! Đại nhân mau theo ta!” Nói xong liền với lấy chiếc mũ trên giường đưa cho Ứng Sùng Ưu đội lên đầu, đoạn kéo chàng đi ra từ cửa lều sau, vừa đi vừa hô hào đám binh sĩ đang từ phía trước đi đến, “Có thích khách, mau đi bảo vệ vương gia và thiếu hầu!”

Cứ như vậy mãi, cuối cùng cũng gặp phải những kẻ đa nghi, “Chu Cần tướng quân, người phía sau ngươi là ai?”

Người tên Chu Cần quay đầu lại nhìn, “ò” một tiếng, “Người này là...” Lời chưa dứt, đao đã chém xuống kẻ tra hỏi, đoạn kéo Ứng Sùng Ưu cầm đầu chạy.

Được vài bước, Ứng Sùng Ưu chạy phía sau đã đuổi kịp, túm chặt vai tên tướng quân, bình tĩnh nói, “Chu tướng quân, đa tạ trợ giúp. Nhưng làm thế này không thể thoát thân được, tướng quân cũng đừng vì ta mà chịu liên lụy.”

Chu Cần vừa giật mình, Ứng Sùng Ưu đã nhìn thấy phía sau có người chạy đến, lập tức vung đao chém một nhát, cố ý mắng to, “Nghịch tặc, ngươi tiếp tay cho kẻ gian, trời đất sẽ không dung tha!” Chẳng đợi kẻ kia phản ứng lại, chàng đã đập mạnh Chu Cần sang một bên.

Lúc này đám binh sĩ chạy ào đến, bao vây xung quanh, Ứng Sùng Ưu giao đấu một hồi, cuối cùng cũng khó lòng cầm cự tiếp, loạng choạng lùi mấy bước, chân tay mềm nhũn, ngã ngửa ra sau.

Không thấy đau đớn như đã tưởng, ngược lại, một đôi bàn tay khỏe mạnh lao ra, đỡ lấy thất lưng, kéo chàng vào sát lồng ngực ấm áp, giọng nói quen thuộc nhẹ nhàng bên tai, “Đừng sợ, trẫm đến rồi...”

Ứng Sùng Ưu sững sốt, hoàn toàn quên mất cảnh tượng hỗn loạn xung quanh, chỉ đăm đăm nhìn vào mặt Dương Thù, miệng hơi há ra vì kinh ngạc.

“Bộ dạng này tuy đáng yêu nhưng người cũng nên chớp mắt đi chứ...”

Dương Thù mỉm cười, đặt tay lên má chàng.

“Bệ hạ...”

“Ừm.”

“Dương Thù...”

“Phải...”

“Sao người lại ở đây?!” Vừa dứt lời, Ứng Sùng Ưu vội bừng tỉnh, túm chặt cổ áo Dương Thù, “Ngụy Duật Bình nhất định sẽ bố trí người theo dõi dọc đường đi, người không thể nào dẫn đại quân đến đây mà không bị phát hiện.”

“Không sai, bởi vậy trăm không dẫn đại quân, chỉ lặng lẽ đem theo năm trăm tinh nhuệ.”

“Người điên rồi.” Ứng Sùng Ưu trách móc, “Ở đây có hơn mười vạn đại quân, sao người có thể chỉ đem theo... đem theo...”

“Đúng vậy, hai hôm nay không nhìn thấy người, trăm sắp phát điên rồi.” Dương Thù chăm chú nhìn mặt Ứng Sùng Ưu, ánh mắt sâu thẳm, “Dù biết rõ người sẽ không gặp việc gì bất trắc, nhưng lẽ ra vẫn không nên để người đi, dù người có nói gì đi nữa cũng không nên để người đi...”

Lúc này, Ứng Sùng Ưu cũng không còn tâm trạng lắng nghe những lời Dương Thù nói, chàng đưa mắt nhìn khắp nơi, liều mạng nghĩ kế thoát thân, lo lắng còn hơn lúc bản thân mình gặp nguy hiểm.

“Người đừng hoảng, Sùng Ưu, hãy bình tĩnh lại được không?”

“Thần sao bình tĩnh cho được, năm trăm binh sĩ người dẫn theo dù có tinh nhuệ đến đâu cũng không thể cản mười vạn quân Bình Thành...”

Dương Thù mỉm cười, chậm rãi nói, “Trăm muốn xem, trong mười vạn quân này, có bao nhiêu người thực sự muốn phản bội quân chủ.”

“Thần hiểu ý của người. Không sai, đại bộ phận tướng sĩ vốn không biết tình hình cụ thể, chỉ hành sự theo lệnh của cấp trên, nhưng càng như vậy người lại càng nguy hiểm. Người là thiên tử chí tôn, sao có thể suy nghĩ nông cạn, dễ dàng đẩy bản thân vào chốn nguy hiểm như vậy.”

Dương Thù nhìn Ứng Sùng Ưu, vẻ không vui, “Ngươi lo lắng như vậy, chỉ vì trẫm là thiên tử chí tôn sao.”

“Lúc nào rồi người còn để ý việc này.” Ứng Sùng Ưu vừa giận vừa lo, dường như sắp không nhìn được muốn đánh hai cái vào đầu hoàng đế.

“Được rồi, phu tử, trẫm sẽ cho ngươi thấy rốt cuộc vị thiên tử chí tôn này có bản lĩnh như thế nào.” Dương Thù nói xong, thả cánh tay đang ôm chặt thắt lưng Ứng Sùng Ưu, đoạn đưa mắt nhìn đám binh lính đang bao vây xung quanh, lớn tiếng, “Thôi tù và, phóng tiễn!”

Lệnh vừa ban xuống, khoảng hàng chục người trong năm trăm tinh binh thảo tù và từ lưng xuống, hàng chục người khác đã giương sẵn cung, phóng những mũi tên lửa ra bốn phía.

Tiếng tù và hùng hồn cao vút, cũng chính là âm thanh chuyên dùng khi Vương sư ngự giá, biểu thị thánh giá đang có mặt ở đây. Cùng lúc đó, những mũi tên lửa cũng rơi xuống đỉnh lều, bốn phương cùng rực sáng.

Dương Thù nở nụ cười lạnh lùng, vừa cao quý vừa kiêu ngạo, đoạn cởi phăng áo choàng, mũi chân điểm mạnh nhảy lên trên đỉnh lều lớn nhất gần đấy, đoạn lớn tiếng, “Chư tướng Bình Thành, không nhận ra trẫm sao.”

Ngữ điệu thông thả nhưng do hấn sử dụng phương pháp vận khí truyền âm của phái Phù Sơn nên âm thanh vừa cao vừa vang, đại bộ phận tướng sĩ trong doanh trại đều có thể nghe thấy, thêm vào đó có vương hiệu trợ giúp, âm thanh vang vọng chấn động toàn quân, tiếng hô chém giết đột nhiên vụt tắt.

Thiếu niên thiên tử xuất hiện trước mười vạn phản quân, đứng sừng sững trên đỉnh lều, dưới ánh lửa bập bùng, khoác trên mình tấm long bào uy nghiêm, thân bọc gấm hoa, tỏa sáng chói lòa, oai phong凛冽, không thể khinh nhờn. Mặc dù gương mặt hấn không rõ lắm, binh sĩ thường cũng ít được diện thánh, nhưng những binh sĩ Bình Thành đang đứng ngay người vẫn tin tưởng rằng, nhất định hoàng đế đã đích thân đến đây.

“Nguy Duật Bình, nhìn thấy trẫm, ngươi dám không hành lễ.” Dương Thù lạnh lùng nói.

Nguy Duật Bình nghiêng răng, trong lòng biết rõ nếu lúc này nói đây là hoàng thượng giả, e rằng sẽ chẳng ai tin, nhưng gã vẫn hét sức ngang ngược, lớn tiếng, “Ngươi không nhớ ân đức phụ vương ta đã nâng đỡ bấy lâu, nhiều năm nay không ngừng chèn ép người. Bình Thành quân trên dưới đã không thể tiếp tục nhẫn nhịn hơn nữa. Ngươi hôn quân vô đạo khắp thiên hạ đều biết, ta cần chi phải hành lễ với ngươi.”

“Người trong thiên hạ có tai có mắt, hai chữ ‘vô đạo’ không thể để người tùy tiện nói ra.” Giọng Dương Thù không chút thay đổi, chỉ có ánh mắt sắc bén tựa đao, “Một mình người làm phản, trăm không để tâm. Nhưng Bình Thành quân trên dưới mười vạn người, trăm muốn cho bọn chúng một cơ hội.”

“Im miệng!” Hai mắt Ngụy Duật Bình đỏ vằn lên, trong tay cầm ngọc ấn Bình Thành, giọng lên cao, rành mạch từng chữ, “Chư tướng nghe lệnh, hôn quân không có đại quân bảo vệ, bắt lại cho ta! Sau này đoạt được giang sơn, ta sẽ cùng hưởng với chư vị!”

Ứng Sùng Ưu kinh hãi, bất giác tiến lên trước một bước, nhưng bị người đứng phía sau kéo lại.

“... Tam sư huynh! Sao huynh cũng đến.”

“Ừm,” Dương Thân âm ừ, “Đệ không phải vội, đứng yên nhìn là được.”

Lúc này, Ngụy Duật Bình đang quay nhìn khắp một lượt, chư tướng Bình Thành đều do dự, chỉ có hai kẻ tâm phúc lâu năm của gã là dứt khoát tuốt phát kiếm ra.

“Tốt! Lệnh cho người của các người, giết chết hôn quân cho ta!” Ngụy Duật Bình thấy có người nghe theo lệnh mình liền cười lớn, nhưng chưa kịp dứt tiếng thì miệng đã cứng lại.

Hai người đó kề kiếm vào cổ gã.

Dương Thù chẳng buồn nhìn, ánh mắt dõi ra xa, ngữ khí điềm đạm, “Trăm mạo hiểm đến đây là muốn cho các người một cơ hội. Bắt đầu từ lúc này, trăm sẽ đếm ba tiếng, sau ba tiếng, trong tay kẻ nào còn binh khí, trăm sẽ coi kẻ đó là phản nghịch.”

Những người ở phía xa không hiểu chuyện gì đang xảy ra trong vòng vây, nhưng lời nói của hoàng đế thì nghe rõ bên tai. “Một!” Lời đầu tiên vừa dứt đã có hàng loạt, hàng loạt người buông binh khí, quỳ phục xuống đất. Nhìn tình thế trước mắt, những kẻ còn đang do dự cũng không thể không phục tùng số đông. Trong mắt Dương Thù, người đang đứng trên cao, dưới ánh lửa ngàn trượng, hàng vạn tướng sĩ giống như những làn sóng nhấp nhô bị một cơn gió thổi qua lần lượt quỳ rạp xuống, phục dưới hoàng quyền.

Chốc lát, không còn bất kỳ ánh kiếm nào lóe lên, kẻ chủ mưu đã bị khống chế, mười vạn phản quân cởi giáp, đồng loạt cúi đầu. Trong tiếng hô vang “Vạn tuế!”, Dương Thù nhảy xuống nhẹ nhàng như một làn gió, nở nụ cười lạnh lùng chí tôn vô thượng.

Ứng Sùng Ưu, người luôn đứng một bên quan sát bấy giờ không khỏi rùng mình.

“Đệ lạnh sao.” Dương Thần ân cần hỏi han.

“Không... không lạnh...” Ứng Sùng Ưu cúi đầu đáp.

Dương Thù từng bước đi đến trước mặt Ngụy Duật Bình đang bị ấn chặt dưới đất, liếc xuống.

“Thì ra... thì ra người đã sớm cho người trà trộn vào Bình Thành quân...” Ngụy Duật Bình ho khan hai tiếng, vẻ mặt thê lương, “Chẳng trách ta lại thua... thua...”

“Khấp thiên hạ này, có nơi nào không phải đất của trẫm? Đứng trên đất này, có ai không phải là thần tử của trẫm? Mười vạn quân Bình Thành, đương nhiên đều là người của trẫm, giờ người mới biết sao.”

“Nhưng... người rõ ràng có thể... xử lý ta từ sớm, tại sao... tại sao lại để cho ta...”

“Tâm tư của trẫm, người không xứng để biết.” Dương Thù cười nhạt, đoạn đá thanh kiếm gần đó đến trước mặt Ngụy Duật Bình, “Có điều thân là thể tử, trẫm cho người được chết toàn thân.”

Ứng Sùng Ưu hít một hơi lạnh, đang định bước lên thì bị Dương Thần giữ chặt lại.

Những sợi tóc bơ phờ buông xuống, Ngụy Duật Bình nhìn khấp một lượt, giọt lệ nóng hổi lăn nhanh trên má, đôi tay trắng bệch nhặt thanh kiếm sáng loáng, lạnh toát.

“Tự làm tự chịu, người làm phản là ta, không liên quan đến gia phụ và muội muội...”

“Không cần phải nói nhiều, xử lý người nhà của người như thế nào là quyết định của trẫm.” Dương Thù giọng lạnh như băng.

Ngụy Duật Bình trong lòng hiểu rõ không còn gì để mong chờ, gã nghiêng rặng, nhắm chặt mắt, khi những giọt lệ nóng hổi rơi lã chã trên mặt đất cũng là lúc dòng máu tươi phun ra từ cổ.

“Bình sĩ vô tội, nhưng các người thân là chủ tướng, lại mù quáng nghe theo lời sai khiến của kẻ khác, tội không hề nhỏ.” Dương Thù liếc qua thi thể Ngụy Duật Bình, đoạn chậm rãi nhìn đám tướng quân đang ướt mồ hôi quỳ mọp dưới đất, “Có điều trẫm đã nói sẽ ân xá thì tuyệt đối không nuốt lời. Tất cả các người

đều bị hạ ba cấp, nhưng vẫn giữ nguyên chức sắc như ban đầu. Sau này còn nghe theo lời phản nghịch, sẽ trừng phạt nặng không tha!”

Tội phản nghịch, nếu gặp phải hôn quân tàn bạo, nhất định sẽ không thoát khỏi tru di cửu tộc, bởi vậy, mặc dù Dương Thù đã nói lời ân xá, chúng tướng vẫn vô cùng kinh hãi, khủng hoảng bất an, ngay cả lời tạ ơn cũng run rẩy không thành lời.

Dương Thù không để ý đến nữa, cất tiếng hỏi, “Ngụy vương đang ở đâu?”

“Hồi bẩm bệ hạ,” Vị tướng quân ban nãy kẻ kiếm vào cổ Ngụy Duật Bình tiến lên bẩm báo, “Đang ở trong lều sau, mặt tướng đã lệnh cho người trông coi.”

“Hỗn xược, lão vương gia có thân phận thế nào, ngươi lại dám vô lễ với người như vậy, còn không mau mời người đến đây!”

“Vâng.”

“Khiêng Ngụy Duật Bình ra sau.”

“Vâng.”

Không lâu sau, Ngụy vương được người đỡ tới, tóc trắng xóa xụi, vẻ mặt đau thương, bước lên run rẩy hành lễ với Dương Thù.

“Bình thân.” Dương Thù nhìn lão vương gia, mũi lòng tiến đến đỡ lấy tay ông ta, giọng trách móc, “Ngụy vương, trăm là do một tay ngươi nâng đỡ, mặc dù quân thần khác biệt, nhưng tâm ân tình này trăm vẫn luôn khắc ghi. Ngươi có tâm sự gì, tại sao không nói với trăm, cứ nhất định phải chôn chặt trong tim.”

Trước lời hỏi han ân cần của hoàng đế, nước mắt Ngụy vương lăn chã tuôn rơi. Nhưng suy cho cùng vẫn là đại thần lâu năm, đau thương khôn cùng nhưng không ủy mị, liền lau vội nước mắt, than thở, “Sự tình đã đến nước này, lão thần không còn gì để nói. Lão thần mặc dù không có lòng mưu phản, nhưng hành vi đáng hổ thẹn, không biết dạy dỗ con cái. Bệ hạ không cần niệm tình cũ, xin hãy xử theo luật.”

“Ngụy Duật Bình đã bị xử chết, ngươi có biết?”

“Lão thần đã biết...”

“Ngụy Duật Bình tập trung phản quân, ý đồ mưu sát quân chủ, theo luật nên xử tội gì?”

“Theo luật phải lăng trì... tru di cửu tộc...” Ngụy vương mặt tái mét, người lão đảo, duy chỉ thần thái vẫn ung dung như thường.

“Vậy ngươi có biết, gã chết như thế nào không?”

“Thánh thượng nhân hậu, ban cho nó được tự vẫn...”

Dương Thù cúi đầu, bước qua bước lại mấy vòng, hỏi tiếp, “Trẫm lệnh cho gã tự vẫn, chắc vương gia đã hiểu dụng ý của trẫm.”

“Lão thần tạ ơn...” Ngụy vương gia cuối cùng không thể kìm nén được hai tay ôm mặt, giọng nói vô cùng bi thương, “Nghịch tử làm liên lụy toàn tộc, tội không thể dung thứ, bệ hạ nhân hậu, chỉ mong người tha mạng cho thứ tử của lão thần, để nó kế tục hương hỏa...”

“Vương gia,” Dương Thù vươn tay đỡ, thở dài. “Nghị thân, người là quốc trượng, nghị quý, người là nhất phẩm vương tước, nghị công¹ người là lão thần có công phục hưng giang sơn, trẫm nhân tâm để người phải chịu nỗi đau mất con cũng chỉ vì có quần thần chứng kiến, trẫm không thể dễ dàng cho qua, bởi vậy Ngụy Duật Bình nhất định phải chết. Thân tộc không liên quan, vương tước của vương gia cần trao trả, giáng xuống hầu tước. Trẫm sẽ cử người đưa người về Bình Thành, an dưỡng tuổi già bổng lộc vẫn phát theo lễ dành cho vương tước. Thứ tử sẽ được giữ lại tận hiếu với người, chỉ là không thể phong tước. Ngụy phi đã là người của trẫm, việc này không liên quan đến nàng, hãy yên tâm.”

Mặc dù đoán trước Dương Thù sẽ ân xá đặc biệt nhưng Ngụy hầu không thể ngờ hoàng đế lại rộng lượng đến mức này. Hai tay lão hầu gia run rẩy chấp lại, chỉ rơi nước mắt thay lời tạ ơn, những lời khác không sao thốt lên được.

Dương Thù nhìn lão hầu gia đau buồn, lại an ủi đôi ba câu, cử người dìu Ngụy hầu về nghỉ ngơi. Chư tướng Bình Thành sau khi nhìn thấy ngay cả người thân của kẻ chủ mưu cũng đã được ân xá, lúc này mới tin hoàng đế thực sự đã tha tội, đồng thời không có ý tính toán thêm, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm, dập đầu liên hồi tạ ơn. Ai nấy đều tự động nghiêm khắc chỉnh đốn thuộc hạ của mình, cố gắng thể hiện lòng trung thành tuyệt đối với hoàng đế.

Một trận nội chiến nhuộm máu vô hình trung đã tan biến, Dương Thù rất hài lòng với cách hành sự của mình. Hắn tự đắc quay lại nhìn Ứng Sùng Ưu, ai ngờ, nhìn khắp một lượt cũng không thấy bóng dáng phu tử.

“Ứng thiếu phủ đi đâu rồi?”

“Hồi bẩm bệ hạ, ban nãy Ngụy hầu gia rời đi, Ứng đại nhân đã đi theo.”

Dương Thù “ừm” một tiếng, trong lòng có chút không vui, nhưng hắn hiểu rõ Ứng Sùng Ưu là người luôn giúp đỡ, an ủi, động viên người khác trong lúc khó khăn, bởi vậy cũng không nói thêm gì nữa, tự mình quay về trại thống soái nghỉ ngơi.

Cho dù hoàng thượng không nói gì, nhưng những người tùy giá đều lạnh lợi, đã có người nhanh chóng đến lều trại của Ngụy hầu, thông báo với Ứng Sùng Ưu đang an ủi khuyên giải Ngụy hầu rằng hoàng thượng đang tìm chàng.

“Ứng đại nhân mau đi đi,” Ngụy hầu vội nói. “Lão phu là người từng trải, có thể đứng dậy được, không sao.”

Ứng Sùng Ưu cũng không nói nhiều nữa, nói với thị vệ, “Ta biết rồi, người quay về trước đi, ta sẽ theo sau.” Lại quay sang khuyên nhủ, “Lão hầu gia có thể rút lui khỏi thế sự, an dưỡng tuổi già cũng chưa hẳn là chuyện bất hạnh. Thế tử tuy không còn nữa, nhưng ông vẫn còn Giai Nhi, xin hãy bớt đau thương.”

Ngụy hầu cười đầy đau khổ, “Tự tạo nghiệt không thể sống, lão phu trong lòng hiểu rất rõ. Chỉ thấy đáng thương cho tiểu nữ, bị cô gia liên lụy. Sau này đời đến đế đô, vẫn mong đại nhân chiếu cố tiểu nữ.”

“Hầu gia không cần lo lắng. Gia phụ và người làm bạn bao năm nay, vẫn bồi nhất định sẽ tận tâm tận lực. Hơn nữa, nương nương là nhất phẩm phi tử, lại sinh hạ hoàng tử cho bệ hạ, nhất định sẽ không thua thiệt trong hậu cung...”

“Tiểu Ưu, đừng để hoàng thượng đợi lâu.” Dương Thần đi cùng Ứng Sùng Ưu đến đây, biết rõ tính cách chàng nhất định sẽ còn tiếp tục khuyên giải, bèn lên tiếng thúc giục.

“Đúng vậy, đúng vậy, bệ hạ cho gọi, Ứng đại nhân mau đi đi thì hơn.” Ngụy hầu lấy lại tinh thần, đứng dậy tiễn chàng. Ứng Sùng Ưu khiêm tốn tạ ơn, cùng Dương Thần rời khỏi lều, vẫn chưa đi xa được mấy bước thì thấy nhị phẩm phó tướng tùy giá Phí Thiên Ân tay bưng một chiếc khay nhỏ phủ kín bằng vải đỏ, đang đi từ xa đến. Lúc gặp mặt, Phí Thiên Ân khom lưng hành lễ với hai người, cũng không nói thêm gì, vội bước vào trong lều của Ngụy hầu.

Toàn doanh trại lúc này đã khôi phục lại vẻ yên tĩnh và nghiêm ngặt vốn có, nhưng các quan tướng vẫn cẩn thận, lần lượt dẫn binh sĩ đi tuần sát khắp nơi, nhìn thấy hai vị đại nhân thân cận bên cạnh hoàng thượng, không ai không đến chào hỏi.

Cứ như vậy, trả lễ liên tục trên đường, mãi đến gần trại của tướng soái, xung quanh mới yên tĩnh hơn một chút. Dương Thần quay sang nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Ứng Sùng Ưu, bỗng dừng bước, thở dài.

“Tiểu Ưu, đệ có gì muốn hỏi thì hãy hỏi đi.”

Ứng Sùng Ưu nhìn Dương Thần, “Dù đệ hỏi gì, huynh cũng trả lời.”

“Dù không hy vọng đệ sẽ hỏi, nhưng chỉ cần đệ mở miệng, ta nhất định sẽ trả lời.”

“Được.” Ứng Sùng Ưu quay người, nhìn thẳng vào mắt Dương Thần, “Đệ hỏi huynh, đối với những người khác có phải hoàng thượng cũng cài tâm phúc bên cạnh làm tai mắt?”

“Những người khác, đệ nói đến ai?”

“Ví dụ như Trịnh Lâm, Thanh Ích quân Uy đại tướng quân, Tế Châu quân Lịch đại tướng quân, còn cả mấy vị đại phủ hầu... đều có người của hoàng thượng, phải vậy không?”

“Câu hỏi của đệ rất kỳ lạ,” Dương Thần mím môi, “Khắp thiên hạ vốn đều là người của hoàng thượng.”

“Huynh biết đệ muốn hỏi những người phụng mật chỉ, những người chịu trách nhiệm giám sát.” Ứng Sùng Ưu lạnh lùng nhìn Dương Thần, “Về mặt này hẳn huynh cũng là trợ thủ đắc lực của bệ hạ, chắc phải nắm rất rõ!”

Dương Thần do dự một hồi mới chậm rãi đáp, “Không nhiều như đệ nghĩ... Phía Trịnh Lâm và Tế Châu hầu không có, bệ hạ biết thế nào là dùng người thì không nên nghi ngờ, chỉ là bên Bình Thành quân nhiều hơn một chút...”

“Câu hỏi trước khi chết của Ngụy Duật Bình, đệ cũng muốn biết câu trả lời... Bệ hạ sớm đã biết Bình Thành quân có động tĩnh, tại sao không xử lý sớm?”

“Việc này... Với trí thông minh của đệ, có lẽ đệ cũng đã đoán ra...”

“Nhưng đệ không muốn đoán cũng không muốn suy diễn, đệ chỉ muốn nghe huynh nói rõ ràng.” Ứng Sùng Ưu điềm tĩnh nhìn Dương Thần, ánh mắt lạng lạng tựa mặt hồ, “Chắc huynh không lừa dối đệ, nói là huynh không biết chứ.”

“Đệ biết rõ ta sẽ không như vậy.” Dương Thần hít một hơi thật sâu, cười chua chát, “Ngay cả khi rơi nước mắt chia tay, ta cũng chưa từng nói dối đệ câu nào... Không sai, ta biết rất nhiều việc, không chỉ biết nhiều hơn đệ, mà Trịnh Lâm, Ứng Lâm những việc hai người họ biết cũng hơn đệ rất nhiều. Nghĩ cũng thật kỳ lạ, trong tất cả thần tử, đệ là người hoàng thượng ân sủng nhất, nhưng có rất nhiều chuyện, ai hoàng thượng cũng không giấu lại chỉ giấu mình đệ...”

“Ví dụ như.”

“Ví dụ như vụ thích khách xảy ra trước khi xuất chinh, là bệ hạ cố tình thả lỏng, nhằm đoạt binh quyền của Thanh Ích hầu. Ví dụ như hội nghị quân vụ năm vừa rồi, cũng bởi bệ hạ đã khôn khéo bức các vị lão thần lần lượt cáo biệt mới kết thúc được gọn gàng như thế... Bình Thành quân có hành động khác thường, bệ hạ sớm đã phát hiện ra. Nhưng Ngụy lão hầu gia có thể dễ dàng động vào sao? Chỉ cần hơi bất cẩn, người sẽ mang tiếng là quân chủ bất nhân,

vong ân phụ nghĩa, bởi vậy người không thể không hành sự cẩn thận, trước tiên cố tình gieo trồng những mầm hạt có độc. Kết quả thế nào, giờ đệ cũng đã rõ, bệ hạ đã thuận lợi đạt được mục đích, vừa có thể làm giảm sức ảnh hưởng của Ngụy hầu đối với Bình Thành quân, lại có thể khiến cho mười vạn binh sĩ không xảy ra bất cứ hỗn loạn nào. Ngụy Duật Bình vì làm phản mà thiệt mạng, thần dân sẽ không nghi ngờ bệ hạ, ngay cả Ngụy hầu gia, giờ ngoài việc tạ ơn cũng không còn gì để nói.”

Dương Thần dừng lại, quan sát Ứng Sùng Ưu, vẻ mặt nghiêm túc, “Nước cờ của bệ hạ mới đích thực là nước cờ đế vương, mỗi bước đi đều vô cùng đặc sắc, không chút sai sót, khiến những thần tử bên cạnh người không khỏi thán phục. Nhưng không hiểu sao, người chỉ che mắt đệ, không để cho đệ thấy được... Đệ có biết vì sao không?”

Ứng Sùng Ưu ngẩng đầu, nhìn bầu trời rộng lớn, giọng dứt quăng, “Bởi vì... đó là một Dương Thù đệ không quen biết...”

“Đệ còn nhớ những gì ta cô sống cô chết nhắc nhở đệ, rằng tình cảm của hoàng thượng đối với đệ không hề đơn thuần.” Dương Thần nắm chặt vai Ứng Sùng Ưu, ép chàng nhìn thẳng vào mắt y.

“Đây mới là chuyện của hai ngày trước, đệ đương nhiên vẫn nhớ.”

“Nếu đệ đã nói vậy thì Tiểu Ưu, ta vẫn phải nhắc nhở đệ một lần nữa, tình cảm của đệ dành cho hoàng thượng cũng không hề đơn thuần.”

Ánh nhìn của Ứng Sùng Ưu đột nhiên chệch hướng, chàng bất giác lùi lại phía sau nhưng lại bị Dương Thần giữ chặt.

“Đệ không muốn đối mặt với việc này, cũng không muốn nghe ta nói, nhưng ta thực sự muốn nhắc nhở đệ.” Giọng Dương Thần trầm xuống, sắc mặt đau thương, “Có thể bản thân đệ không phát hiện ra, nhưng có những lúc thái độ của đệ đối với hoàng thượng không giống của một thần tử.”

“Sao có thể, trước nay đệ vẫn...”

“Không sai, đệ trước nay vẫn là người lễ nghĩa chu toàn, nhưng đó chỉ là biểu hiện của đệ, trong thâm tâm, đệ vốn không coi người là hoàng thượng. Đơn giản như ban nãy, khi phát hiện suy tính của hoàng thượng còn cay độc hơn rất nhiều so với những gì đệ tưởng tượng, đệ có biết phản ứng của mình thế nào không.”

“Đệ có chút kinh ngạc...”

Dương Thần nở nụ cười buồn bã, lắc đầu. “Đệ đã tức giận. Nhưng đệ dựa vào cái gì để tức giận? Đệ chỉ là một thần tử, lẽ ra cũng giống với chúng ta, tiếp

xúc với hoàng thượng càng lâu càng kính sợ người. Tiểu Ưu, đệ hãy thực lòng trả lời câu hỏi của ta, đệ đã từng kính sợ người chưa?”

“Đệ...” Ứng Sùng Ưu cảm thấy khó mở miệng, “Đệ có chút kỳ vọng riêng với hoàng thượng mà thôi.”

“Nếu chỉ là như vậy, ta sẽ không cần phải lo lắng nữa.” Dương Thần thở dài, “Nhưng ta hiểu đệ, đệ sinh ra là người chẳng màng danh lợi, không dễ bị cuốn vào sự đời. Tình cảm năm đó của chúng ta sâu đậm như vậy, nhưng đệ chưa từng lưu luyến, thậm chí lúc ta nói lời chia tay đệ cũng không níu kéo nửa câu. Nhưng với hoàng thượng, đệ lúc nào cũng yêu cầu hoàn mỹ, người chỉ hơi khiến đệ không hài lòng là đệ sẽ trách cứ. Đệ có biết, mỗi khi nhìn thấy đệ quán quân cạnh hoàng thượng, khổ tâm khuyên giải, trong lòng ta đổ kỹ mà không thể nói ra...”

“Tam sư huynh...”

“Đệ đã lưu luyến, đã không thể dễ dàng đặt người sang một bên. Nhưng hoàng đế vẫn là hoàng đế, đệ một lòng một dạ chân tình thì được gì?” Ngũ diệu của Dương Thần mềm mỏng hơn, cố gắng thuyết phục, “Mặc dù đệ không thừa nhận, nhưng mối quan hệ quân thần giữa hai người sớm đã thay đổi. Nhân lúc chưa lún sâu vào đó, tại sao không sớm rút lui? Tiểu Ưu, ta từng làm tổn thương đệ, bởi vậy ta không muốn thấy đệ bị tổn thương lần nữa... Triều đình không hợp với đệ, hoàng đế càng không phải là đối tượng để gửi gắm tình cảm, hãy tìm một cơ hội thích hợp, rời xa người.”

Ứng Sùng Ưu chậm rãi cúi đầu, đôi mắt u ám dưới hàng mi dài khê động.

Còn nhớ trước lúc tiên cung, chàng vốn định sau khi giúp Dương Thù thoát khỏi cung cấm sẽ lập tức rời đi, nhưng sau khi rời cung chàng vẫn hộ tống hấn đến Bình Thành. Đến nơi vẫn không yên tâm, muốn đợi đến khi hấn đủ lòng đủ cánh rồi âm thầm cáo ần. Cứ như vậy hết lần này đến lần khác, trái tim vốn phóng khoáng dần trở nên yếu đuối, chất chứa phiền muộn, không thể làm được như dự định ban đầu, công thành xong phát áo mà đi, tiêu dao thiên hạ, không vương vấn gì.

Cũng như lúc này, chàng biết rõ thiếu niên thiên tử hôm nay đã không còn là Dương Thù của mình năm nào, nhưng chàng vẫn không nỡ quay lưng, không đành lòng để người ấy một mình trên đỉnh cao lạnh lẽo.

Lâu nay, chàng luôn nghĩ người ấy không thể rời xa, cho rằng người ấy vẫn cần đến sự bảo vệ và dẫn dắt của vị đế sư này. Đến khi nhìn thấy hoàng đế đứng giữa vạn người, ngẩng cao đầu mỉm cười, chàng mới giật mình hoảng sợ.

Giống như trong màn sương mù dày đặc, một nam nhân đột nhiên xuất hiện trước mắt chàng, xa lạ và uy nghi chưa từng thấy.

Không còn là đứa trẻ lạc lõng tủi thân trong bãi sấn ngày nào, không còn là thiếu niên như tờ giấy trắng trong thâm cung việc gì cũng muốn biết, càng không phải là tiểu hoàng đế ấu trĩ luôn làm nũng hỏi chàng “Phải làm sao bây giờ.” Đó là một trang nam tử trưởng thành đầy sức hút, đứng trên đỉnh vinh quang, dẫn dắt giang sơn, ngạo nghễ cười thiên hạ.

Khoảnh khắc chân động đó chàng còn nhớ như in, bởi vậy những lời tam sư huynh nói đều rất đúng, chàng nên tìm cơ hội rời khỏi Dương Thù, rời khỏi người chàng yêu thương suốt bốn năm qua nhưng không biết từ lúc nào đã trở nên nguy hiểm và xa lạ đến mức chàng không thể nhận ra.

“Sư huynh yên tâm, đệ nhất định sẽ rời đi. Chỉ là chưa được gặp phụ thân, không thể dễ dàng từ bỏ như vậy. Hoàng thượng anh minh thần vũ, đoạt lại kinh thành nhiều nhất chỉ cần nửa năm, đợi đến khi chiến cục kết thúc, giang sơn ổn định như xưa, đệ sẽ lại tiêu dao giang hồ.”

Đối với câu trả lời sau một hồi suy nghĩ của Ứng Sùng Ưu, Dương Thần có chút thất vọng, nhưng y hiểu rất rõ cảm giác lưu luyến kỳ lạ Ứng Sùng Ưu dành cho Dương Thù, bởi vậy không muốn dồn ép. Y thuận theo lời chàng, nở một nụ cười điềm đạm, không khuyên nhủ thêm nữa, thông thả cùng chàng tiến về phía vương trướng của hoàng đế.

Trước mắt đã là phạm vi cảnh giới của cấm quân, Ứng Sùng Ưu dừng lại, chào hỏi Tiểu Hùng Phong, thống lĩnh đội cận vệ Vũ Lâm, chưa kịp mở lời đã nghe thấy tiếng bước chân gấp gấp từ phía sau lao tới, quay đầu nhìn, thì ra là Phí Thiên Ân ban nãy đã gặp mặt. Phí Thiên Ân sắc mặt hoảng hốt, lướt qua Ứng Sùng Ưu và Dương Thần, bỏ nhào vào vương trướng.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Ban nãy không phải y đến chỗ Ngụy hầu sao?”

Ứng Sùng Ưu thấy lòng se lại, “Lẽ nào Ngụy hầu...”

Dương Thần chuyển hướng suy nghĩ, lông mày chau lại, cũng không nói thêm điều gì, kéo cánh tay sư đệ xong đến vương trướng thì nghe thấy Dương Thù đập mạnh xuống bàn, “Người nói gì? Ngụy hầu gia phát bệnh tim chết rồi sao?”

“Vâng,” Phí Thiên Ân áp ứng, “Lúc đó thần lập tức cho truyền quân y nhưng không cứu chữa kịp, Ngụy hầu gia đã đoạn tâm mạch, vô phương cứu chữa. Phong đại nhân đang gấp rút chuẩn bị hậu sự, thần đến để bẩm báo bệ hạ...”

Dương Thù run rẩy, lùi lại dựa ra sau, đột nhiên nghĩ đến những ngày đầu tiên đặt chân đến Bình Thành, nhớ lại nụ cười hiền từ của Ngụy hầu ngày đó, trong lòng không khỏi bi thương. Tâm trạng rối bời, hấn xua tay lệnh cho toàn bộ cận vệ rút lui, lúc này mới rơi lệ.

Hồi lâu sau, khi bình tĩnh lại, Dương Thù thấm những giọt nước mắt đang lăn dài trên má, ngẩng đầu lên, không khỏi giật mình khi thấy Ứng Sùng Ưu đang đứng ngay bên cạnh, nhìn mình bằng ánh mắt lạnh lùng.

“Sùng Ưu, ngươi đến từ lúc nào vậy?”

“Thần có chuyện muốn hỏi bệ hạ.”

“Chuyện gì, nói đi.”

“Xin hỏi, Ngụy hầu thực sự phát bệnh mà chết.”

Dương Thù ngây người, “Câu này của ngươi có ý gì?”

“Lúc Phí Thiên Ân đến gặp Ngụy hầu, thần nhìn thấy trên tay y có bung một chiếc khay nhỏ. Thần mạn phép hỏi, trong chiếc khay đó là vật gì.”

Dương Thù đã bình tĩnh lại, lúc này mới chậm rãi đứng dậy, nhìn sâu vào mắt Sùng Ưu, “Ngươi đang nghi ngờ trẫm ngầm ngầm hạ chỉ ban chết cho Ngụy hầu sao?”

Ứng Sùng Ưu sắc mặt tái xanh, bờ môi run rẩy, vẫn kiên quyết hỏi, “Xin hỏi bệ hạ, trong khay đó là cái gì?”

Dương Thù vỗ mạnh xuống bàn, khiến cho chén trà lăn xuống đất, cố gắng kìm nén cơn giận dữ, nghiêng răng trả lời, “Vụ việc Bình Thành quân dấy loạn, trẫm không thể không xử chết Ngụy Duật Bình, thu hồi binh quyền của lão hầu gia. Để xoa dịu nỗi bất an trong lòng Ngụy hầu, trẫm đã cử Phí Thiên Ân thưởng ngự tửu, để ông ta tĩnh tâm lại...”

Ứng Sùng Ưu nhắm mắt, lùi về sau một bước, từng luồng khí lạnh như băng đang cuộn cuộn trong ngực chàng.

“Sùng Ưu, trẫm đã hứa ân xá toàn Ngụy thị trước mặt mọi người, tuyệt đối không âm thầm ban chết cho lão hầu gia, ngươi đừng nghĩ lung tung!” Dương Thù nhìn về mặt của chàng, lớn tiếng giải thích.

“Bệ hạ...” Ứng Sùng Ưu ấn chặt lồng ngực, hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào mắt Dương Thù, “Người có từng nghĩ Ngụy hầu là ai không? Là lão thần đầu tiên trong lúc bệ hạ bơ vơ không nơi nương tựa đã trung thành với bệ hạ đến cùng, là người cho dù có phạm bất cứ nỗi lầm nào, bệ hạ cũng không thể bắt nạt, bệ hạ sao có thể...”

“Ngươi im ngay!” Dương Thù hai mắt như lửa, túm chặt bờ vai Ứng Sùng Ưu, lắc mạnh, “Trẫm không ban chết cho Ngụy hầu, không hề!”

Ứng Sùng Ưu lạnh lùng nhìn hấn, gằn từng tiếng, “Bệ hạ thánh ân như biển, trước nay vẫn suy nghĩ sâu xa, nhưng lại đúng vào thời khắc mẫn cảm nhất ngay sau khi dẹp yên âm mưu phản loạn của Bình Thành quân ban ngự tửu cho một lão thần đang hoang mang tột độ, hơn nữa phái Phí Thiên Ân, một võ tướng vụng về đem rượu thưởng... Lẽ nào người nói, tất cả chỉ là khinh suất.” Nói xong, chàng hất tay Dương Thù, quay đầu bước thẳng ra cửa lều.

Dương Thù run bắn người, vừa tức giận vừa lo lắng, chỉ thấy ngực nghẹn ứ như muốn nổ tung, tiện tay với lấy chén trà dưới đất, ném về phía Ứng Sùng Ưu.

Ứng Sùng Ưu đang mê muội, nghe phía sau có động tĩnh liền né sang một bên theo phản xạ, liền bị đập thẳng vào gáy, đau quá ngã nhào xuống đất.

Dương Thù tái mặt, hoảng hốt lao tới đỡ chàng đứng dậy, miệng trách cứ, “Trẫm cố ý không ném trúng người, người tránh gì mà tránh. Để trẫm xem xem, có đau không.” Dương Thù đưa tay sờ đã thấy sưng phồng lên, lại càng xót xa hơn, lập tức cho gọi thái y.

“Không cần đâu,” Ứng Sùng Ưu đẩy tay hấn ra, lạnh lùng nói, “Không chết được, người yên tâm.” Tự mình dùng tay xoa xoa một lát, đoạn đứng dậy, để lại một mình Dương Thù ngây người ngồi dưới đất.

Ngày hai mươi tháng Mười hai, năm Trùng Hy thứ mười tám.

Sau ba năm rời khỏi đế đô, Dương Thù một lần nữa ngồi lên ngai vàng, trở thành đế vương thực thụ.

Tất cả mọi chính sách an định xã tắc đều được tiến hành thuận lợi, con chim non trong lòng bàn tay chàng đã hóa thành đại bàng sải cánh tung bay.

Chúng kiến tất cả từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, Ứng Sùng Ưu nghĩ đã đến lúc nên cáo quan rời đi, nhưng chàng phát hiện bản thân đã không thể rút lui được nữa.

Không biết từ lúc nào, sự y lại của đũa trẻ đó với chàng đã vượt qua luân thường đạo lý, chuyển hóa thành thứ tình cảm đáng sợ nhất.

Còn chàng, trong lúc bản thân muốn chạy trốn nhất thì nhận ra vị hoàng đế trẻ đó đã bố trí thiên la địa võng để khóa chặt đôi chân chàng...

Khi bất ngờ phát hiện tình yêu mình dành cho thân tử, Dương Thù cảm giác như bị một cây gậy đập vào đầu, hấn choàng tỉnh.

Thì ra, khát vọng được dựa dẫm và độc chiếm Ứng Sùng Ưu, tất cả chỉ vì yêu.

Hùm, hùm, nếu đã nghĩ thông rồi thì Ứng thái phó, ngược cứ đợi mà tiếp chiêu!

Ghi chú:

1. Tám trường hợp phạm tội mà được giảm tội, tùy theo địa vị của người bị tội, gồm nghị thân, nghị cố, nghị hiền, nghị năng, nghị công, nghị quý, nghị cần, nghị tân.